

muen er i Kommissionens statistiske Undersøgelse beregnet til omtrent 7 Milliarder, og den skattepligtige Del af denne Formue er beregnet til 5 Milliarder. Naar man nu vil undersøge, hvor meget af denne skattepligtige Del af Formuen der findes paa Landet, vil man se, at der findes, naar man ikke tager Hensyn til Gælden, de $3\frac{1}{3}$ Milliarder; hvor meget der bliver tilbage, naar man tager Hensyn til Gælden, kan man ikke bestemt sige. Prioritetsgælden er beregnet til at være omtrent 1,500 Millioner Kr. Deraf vil naturligvis en meget stor Del — det vil sige, dog ganske sikkert den mindre Del — findes ude paa Landet, det er der ingen Tvivl om. Lad os sige, at een Trediedel af Prioritetshaverne findes paa Landet selv og de to Trediedele i Byerne — det turde dog maaske være den sande Formuefordeling, idet Udviklingen jo har ført med sig, at Formuen i den sidste Menneskealder er flyttet mere til Byerne, end Tilfældet har været forud — saa komme vi til, at den Formue, der skal beskattes paa Landet, er $2\frac{1}{3}$ Milliard, og man vil se, at det passer ganske udmærket til de 46,66 pCt., som Landet vil komme til at bære af alle de direkte Skatter tilsammen, hvis dette Skatteprojekt skulde blive til Virkelighed.

Om Indkomstskatten har jeg jo talt, og jeg skal ikke gentage mig. Jeg kommer dernæst til Formueskatten, og medens jeg for øvrigt meget vel forstod den højtærede Ministers Tale, forstod jeg ham ikke paa dette Punkt. Jeg tror, han havde noget misforstaaet os eller i alt Fald i Øjeblikket ikke var ganske klar over, hvad egentlig vort Forslag gaar ud paa. Her talte han nemlig ogsaa om dette urimelige Omsvøb, og at det var meget fornuftigere ad anden Vej — ved en Slags kommunal Formueskat? jeg ved ikke, hvorledes den skulde indrettes, men det er ogsaa det samme — at komme Kommunerne til Hjælp. Men saa ser jo den højtærede Minister ikke, hvad der egentlig er det til Grund liggende i dette Forslag. Jeg har allerede omtalt, at Meningén med Forslaget er den, at de faste Ejendomme ikke skulle beskattes dobbelt. Men der er jo ogsaa noget andet og ret væsentligt. Skatterne paa fast Ejendom have jo den Egenskab, som ligger i deres Natur, at de bæres og maa bæres af Ejeren, uden Hensyn til hvor meget han effektivt ejer af vedkommende Ejendom. Det vil altsaa sige, at han maa bære den hele Skat, medens andre Indtægtnydere af Ejendommen som

Tiendeejere, Herlighedsejere, Prioritetshavere intet bære. Ved denne Kombination: at indføre en personlig Formueskat, som man for de faste Ejendommens Vedkommende fører tilbage til Kommunerne, saa at man altsaa for saa vidt lader den forsvinde som personlig Skat og blive en Ejendomsskat, opnaar man, at Prioritetshaveren, Tiendeejeren og Herlighedsejeren komme til at deltage, om end i meget beskedent Maal, i Kommunens Udgifter. Dette har man i Kommissionen ment var en sund og fornuftig Tanke, og jeg haaber ogsaa, at man vil holde fast paa, hvad vi paa dette Punkt ere blevne enige om. Hvis man fra Kapitalens Side, fra den løse Formues Side, skulde klage over, at der her blev paabyrdet dem noget, som ikke var retfærdigt, tror jeg dog, man nogenlunde kan tilbagevise denne Klage. Thi selv om disse Skattereformer blive fuldtud gennemførte, vil dog Ejeren af den faste Ejendom, efter de Prioritetsforhold, der for Øjeblikket ere, komme til at betale i Formueskat 10 Gange saa meget som de Kapitalister, der nu maaske ville skraale en lille Smule op over, at de skulde betale disse 0,5 pro mille af deres Formue. Nu vil jeg sige, at de komme jo ogsaa til at betale gennem Indkomstskatten. Hvor meget, kan man ikke vide, men de komme til at betale, og gjorde de ikke det, ja saa vilde vi naturligvis have gjort et Forsøg paa at forhøje Formueskatten meget betydeligt. Men saaledes som det nu er foreslaaet, maa det synes ikke at være ubilligt, men tværtimod at være meget hensynstagende til Ejeren af den løse Formue i Forhold til Ejeren af den faste.

Der er jo en anden Side af Overførelsesloven, som det ogsaa kan være interessant at undersøge, nemlig hvorledes den vil virke kommunalt, og hvorledes den vil virke paa de enkelte Skatteborgere. Hvad det første angaar, vil jeg indskrænke min Omtale derom til den Kommune, hvor vi nu befinde os, den største Kommune i Landet, nemlig Kjøbenhavn. Hvorledes det vil gaa i de andre Kommuner, har man jo ikke tilstrækkelig Oplysning om. Skulde man have indhentet Oplysninger blot fra alle Byerne, vilde man jo sikkerlig ikke have kunnet blive færdig med Kommissionens Forhandlinger til den Tid, som bestemt var. Men i Kjøbenhavn kan man, fordi der jo der bestaar en Indkomstskat, nogenlunde se, hvad Følgen af denne Lov vil være. Jeg gaar ud fra, at den kjøbenhavnske Indkomstskat for Tiden kan sættes til noget over 3 Mill. Kr., eller lad